

עפ"ג 45636/06/21 - דוד סלמאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 45636-06-21 סלמאן נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
	כבוד השופט עמית צלקובניק
	כבוד השופט דרואן-גמליאל
מערער	דוד סלמאן - באמצעות עו"ד פורר
נגד	מדינת ישראל - באמצעות המחלקה הכלכלית, פרקליטות המדינה
משיבה	

החלטה

- מונחת לפנינו בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, לצד הודעת ערעור ובקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר לנשיאה בעבודות שירות עד למתן פסק-דין בערעור.
- המבקש הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר בעבירות של זיוף בכוונה לקבל דבר, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ונסיון לקבלת דבר במרמה, וביום 17.3.21 ניתן גזר-הדין נושא הערעור ולפיו נגזרו על המבקש 9 חודשי מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי בסך 100000 ש"י וקנס בסך 2000 ₪. בהתאם לגזר-הדין וחוות-דעת הממונה על עבודות שירות, היה על המבקש להתייצב לנשיאת עונשו ביום 9.6.21.
- ביום 21.6.21 הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור - 96 ימים לאחר מתן גזר-הדין ו - 50 ימים מחלוף המועד להגשת הערעור. ראוי לציין במיוחד, כי המבקש עשה דין לעצמו, לא התייצב לנשיאת עונשו והבקשה הוגשה לאחר שחלפו 12 ימים מהמועד בו אמור היה להתייצב לנשיאת עונשו.
- לאחר בחינת הבקשה, תגובת המדינה וגזר-הדין נושא הערעור, שוכנענו שדין הבקשה להידחות.
- בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, נתונה לבית המשפט סמכות להורות על הארכת המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים. בפסיקה נקבע, כי בבקשת ארכה מסוג זה אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". ואכן, חרף נטייתו של בית המשפט שלא להחמיר עם נאשם שהתעכב בהגשת ערעורו, עליו להימנע מלהיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס הציבורי. בדונו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על בית המשפט לאזן בין שיקולים שונים העומדים על הפרק בכל מקרה ומקרה. כך, ייבחנו

הנימוקים לאיחור בהגשת הערעור, פרק הזמן שחלף מאז המועד האחרון להגשת הערעור, השאלה האם המערער מיוצג באמצעות עורך-דין, הסיכויים הלכאוריים לכך שהערעור יתקבל, האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך וחשיבות הזכויות העלולות להיפגע אם לא תינתן ארכה (ראו, למשל: ע"פ 4946/07 **מקלדה נ' מדינת ישראל** [19.2.2009]; ע"פ 6606/07 **אילן מזרחי נ' מדינת ישראל**, [30.8.07]; בש"פ 6874/20 **אבו קוש נגד מדינת ישראל** [13.10.20]).

6. מן הכלל אל הפרט: לטעמנו, די בכך שהמבקש עשה דין לעצמו, לא התייצב לנשיאת עונשו, והסתפק באמירה כללית כי נוכח "מחלתו טרם החל בביצוע עבודות שירות ואישורים רפואיים הולמים הומצאו לממונה על עבודות השירות" (סעיף 7 לבקשה לעיכוב ביצוע) - כדי לדחות את הבקשה. אישורים רפואיים כאמור לא הומצאו לעיונו ולא הוגשה כל בקשה לבית-המשפט לדחות את מועד ההתייצבות.

7. אם בכך לא די, הרי שהמדובר במבקש שהיה מיוצג על-ידי הסניגוריה הציבורית וכיום מיוצג על-ידי עורך-דין פרטי, ואין די בטענה סתמית לפיה סבר שהסניגוריה הציבורית תגיש בשמו ערעור, מבלי שווידא שאכן הדבר בוצע, כדי להוות טעם ממשי המניח את הדעת אשר מצדיק מתן ארכה לאחר חלוף זמן ניכר מאז מתן גזר-הדין תוך עשיית דין עצמי.

8. ולבסוף, לאחר עיון בגזר-הדין ניתן לקבוע, כי סיכויי הלכאוריים של ההליך הערעור הם קלושים ביותר, כאשר בית-המשפט קמא נתן משקל לכל נסיבותיו האישיות של המבקש (והדגש שאלמלא נסיבות אלו היה מוטל על המבקש עונש חמור יותר), המדובר במי שלחובתו עבר פלילי ממשי רלבנטי, אשר כבר נשא בעברו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות (בניגוד לנטען בבקשה), והושת עליו עונש מאוּזן יחסית לנסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיו שלו.

9. אשר על כן, הבקשה למתן ארכה להגשת ערעור נדחית.

10. על המבקש להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות ביום 4.7.21 בשעה 8:00 בתנאים שנקבעו ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת.

11. המזכירות תעביר החלטה זו לאלתר לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשפ"א, 27 יוני 2021, בהעדר הצדדים.